

plnil méněcenným zbožím a toto pak na oklamání kupujícího zakryl několika vrstvami citronů cennějších. Že by šlo o pouhé nahodilé nedopátrání při ukládání citronů do beden, jež by při odborném ohledání, provedeném tak, jak shora naznačeno, mohlo býti objeveno, jest vzhledem k tomu, že ve všech 63—64 bednách s vadnými citrony byly právě tyto v a d n é citrony vespod, takže ohlédající ani při jediné bedně nemohl vadnost poznati a pozastaviti, vyloučeno. Dle řečeného jde tedy v tomto případě o vadu skrytou, jejíž skrytost neležela ovšem v povaze dodaného vadného zboží, nýbrž v okolnostech, za jakých bylo vadné zboží v bednách uloženo, zkrátka řečeno v tom, že vadné zboží bylo skryto pod bezvadným. Z toho pak ovšem plyne, že pro žalovanou, když nemohla ihned vytýkati skrytou vadnost dodaných citronů, nenastaly důsledky druhého odstavce čl. 347 obch. zák. Učinila zadost svým povinnostem, uloženým jí tímto článkem, když vadnost zboží oznámila žalobkyni hned po objevení vad dodaných citronů. Není tudíž odvolací soud v právu, vytýká-li žalované, odvolává se na čl. 347 a 348 obch. zák., že neměla vadné zboží dále prodávati, nýbrž že je měla dáti k dispozici a postarati se o prozatímní uschování zboží nebo o prodej dle čl. 343 obch. zák. Šlo-li, jak shora dovozeno, o skrytou vadu, pak nelze ovšem důvodně tvrditi, že žalovaná tím, že vadné citrony rozprodala, zboží schválila. Žalovaná dovolává se ostatně ve svém dovolání právem i ustanovení čl. 350 obch. zák., že totiž žalobkyně (nebo její zmocněnec nebo ten, kdo byl dodávkou neb balením pověřen) dolosním jednáním, totiž uložením méněcenného zboží pod několik vrstev citronů smluvní jakosti v tolika bednách, uvedla žalovanou v omyl, aby přijala protismluvné zboží, učinivši zřejmě v nepoctivém úmyslu opatření, aby bylo zamezeno odhalení vad zboží při jeho zkoumání. Žalovaná arci se tohoto ustanovení v prvé stolici nedovolávala, přednesla však takové skutečnosti, jež poukazyvaly na takové dolosní jednání. Nejde tedy v této příčině o nepřípustnou novotu. Žalobkyně nemůže se tudíž také z tohoto důvodu dovolávati ve svůj prospěch ustanovení čl. 347 obch. zák.

Čís. 5410.

Do rozhodnutí o tom, která strana má platiti svědečné, nelze si stěžovati.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1925, R I 753/25.)

Soud první stolice nařídil ve sporném řízení, by svědečné bylo vyzvednuto od žalovaného. Rekursní soud napadené usnesení zrušil. Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

D ů v o d y:

Podle §u 347 druhý odstavec c. ř. s. nemůže rozhodnutí o svědečném býti napadáno opravným prostředkem, a to nejen rozhodnutí o výši svědečného, nýbrž i rozhodnutí o otázce, která ze stran má svědečné zaplatiti. To plyne jasně ze srovnání tohoto ustanovení s předpisem §u 365 druhý odstavec c. ř. s., jenž praví, že k vyměření poplatků znal-

cům vztahují se obdobně ustanovení Šu 347 c. ř. s., avšak v protivě k Šu 347 druhý odstavec c. ř. s. výslovně nařizuje, že proti usnesení o výměře těchto poplatků se rekurs připouští. Správnosti tohoto názoru, pokud jde o rozhodnutí, která ze stran má svědečné zaplatiti, nasvědčuje také ustanovení Šu 528 c. ř. s., jež jen proto mluví pouze o znalečném a nikoliv o svědečném, poněvadž podle Šu 347, druhý odstavec c. ř. s. by nemělo vůbec dojíti k rozhodnutí druhé stolice o svědečném, ať již o výši jeho, nebo o otázce, kdo je má zaplatiti. Dle toho byl nepřipustným již rekurs žalované strany, a to platí tím spíše o dovolacím rekursu žalující strany. Bylo jej proto odmítnouti, což podle Šu 523 c. ř. s. mělo se státi již v první, po případě v druhé stolici.

Čís. 5411.

Má-li zajišťovací exekuce na základě exekučního titulu proti veřejné obchodní společnosti býti povolena přímo na jmění osobně ručícího společníka, musí býti osvědčeno, že dobytost pohledávky je také u něho podle Šu 370 ex. ř. ohrožena. Zvláštního osvědčení ohledně společníků není třeba, byla-li již povolena zajišťovací exekuce proti společnosti, ježto bylo osvědčeno, že je dobytost ohrožena nejen pro poměry společnosti, nýbrž i pro poměry jejích společníků.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1925, R I 875/25.)

Na základě rozsudku proti veřejné obchodní společnosti navrhl vymáhající věřitel ku zajištění peněžité pohledávky zajišťovací exekuci proti veřejnému společníku Janu G-ovi, předloživ výměr okresního soudu, jímž byla povolena zajišťovací exekuce proti veřejné společnosti H. a G. Soud první stolice zajišťovací exekuci proti veřejnému společníku povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Třebaže k návrhu na povolení zajišťovací exekuce proti Janu G-ovi byl přiložen výměr okresního soudu ze dne 27. července 1925 o povolení zajišťovací exekuce proti firmě H. a G., nemůže stěžovatel z toho nic vyvozovati pro správnost svého tvrzení, že zajišťovací exekuce byla již také povolena proti Janu G-ovi, neboť onen výměr se o tom vůbec nezmiňuje. Má tudíž rekursní soud pravdu, pravě, že okresnímu soudu bylo toliko tvrzeno, že zajišťovací exekuce povolena byla také proti povinnému Janu G-ovi. Pravdu má rekursní soud i v tom, že návrhovatel způsobem tím, totiž pouhým tvrzením nevyhověl předpisu Šu 370 ex. ř. o osvědčení hrozícího nebezpečí. Mínil-li stěžovatel, že pro povolení zajišťovací exekuce proti veřejnému společníku obchodní společnosti pro pohledávku z exekučního titulu, jenž zní proti společnosti, stačí, když bylo osvědčeno nebezpečí pro vydobytnost pohledávky u společnosti samé, je na omylu. Veřejná společnost a její společníci jsou různými hospodářskými jednotkami. Jméno společnosti nutno rozlišovati od jmění